

најбоље средство, којим би се ово раздељење предупредити могло, да се турско царство у једну нову независну христијанску државу промени, јер овако би се празно место после пропасти Турске испунило и тако би се само могло равнотежије европејско у целости задржати. Осим тога друге помоћи нема.

Српска држава која је већ срећно почела, но која се распростирати и ојачати мора, има свој основ и темељ тврди у царству српском 13-га и 14-га столећа и у богатој и славној српској историји. По историји овој зна се да су српски цареви почели били грчком царству мах отимати и скоро би му коначу учинили те би тако на место пропадшег источно-римског царства србско-славенско царство поставили и ово накнадили. Цар Душан силни примио је већ грб царства грчког. Долазак Турака прекинуо је ову промену и препречио је овај посао за дуго време, но сад, пошто је сила турска сломљена и уништена тако рећи, треба да почне исти онај дух дејствовати, права своја на ново тражити, и прекинути посао на ново наставити.

Овај темељ и ове основе зидања царства србског ваља дакле сад од развалина и насутима све већма чистити и ослободити, на видик изнети, и тако на овако тврдом и сталном историческом фундаменту ново зидање опет предузети и наставити. Чрез то ће ово предпријатије у очима свију народа а и самих кабинета, неисказану важност и високу вредност задобити; јер ћемо онда ми Срби пред свет изићи као прави наследници великих наших отаца који ништа ново не чине но своју дедовину понављају. Наша дакле садашњост неће бити без сојуза са прошлошћу, него ће ова чинити једно зависеће, саставно и устројено цело, и зато Србство, његова народност и његов државни живот стоји под заштитом светог права историческог. Нашем тежењу не може се пребацити, да је оно нешто ново, неосновано, да је оно револуција и преврат, него сваки мора признати да је оно политички потребно, да је у прастаром времену основано и да корен свој у пређашњем државном и народном животу Срба има, који корен само нове гране тера и на ново процветати почиње.

Ако се ново препорођење српског царства с ове тачке сматра, онда ћеду и остали Јужни Словени идеју ову врло лако разумети а и с радостију примити, јер ваљда ни у једној европејској земљи не живи тако спомен историческе прошлости код народа, као код Славена турских, код којих је живо и вјерно опомињање свију скоро славних мужева и догађаја историје њихове још и данас. И зато се може сигурно рачунати да ће посао овај у народу драговољно примљен бити и нису потребна десетољетна дејствовања у народу да би он само корист и ползу овог самосталног владања разумети могао.

Срби су се меду свима Славенима у Турској први собственим средствима и снагом за своју слободу борили; слеђователно они имају први и пуно право к томе да овај посао и даље управљају. Већ сада на многим местима и у неким кабинетима предвиде и слуте то: да Србима велика будућност предстоји и то је оно што је позорност целе Европе на Србију навукло. Кад ми не би даље мислили него само на књажевство као што је сад, и кад не би у овом књажевству клица будућег српског царства лежала, онда не би се свет више и дуже са Србијом занимао него што је са Молдавским и Влашким књажевствима чинило, у којима нема самостално начело живота и који се дакле само као привјесци Русије сматрају.